

Om Negerhandelen.

Uddrag fra "Minerva, et Maanedskrivt". Junii 1792, Kiøbenhavn, s. 324 - 329.

(forf. ubekendt men et svar til Kirstein og et indlæg i debatten om afskaffelsen af slavehandelen)

Europæerne begyndte, som sagt, med at røve Negre. Da der til Afsætningen i America udfordredes et stort Antal, og den Røvning havde sin Besværlighed, saa forsøgte man alt, for at faae dem til Kiøbs af deres Landsmænd. Man bragte dem til at sælge sig Misgiernings-slaver; man forstyrrede Uskyldigheden, Indbyggernes Character overhovedet, ved at give dem Smag paa før ukjendte Luxartikler, saasom især Brændeviin, og paa de europæiske Ildvaaben. Man gjorde dem under forværrede Sæder og Tænkemaade disse Ting til Fornødenheder; og nu solgte Negrene dem alle deres Misgiernings-slaver, og for at have at sælge, dømte de til Slaverie for Handlinger, som ei før vare anseete for Misgierninger.¹ Ogsaa Krigsfanger fandt de ucultiverede Folk ingen Ubillighed i at skille sig ved paa denne Maade; men snart forledede Handelsfordeelen dem til at føre Krige, for at have Slaver at sælge. Alt dette udbredte sig fra Kysten langt ind i Landet, og Fordærvelsen blev alt meere og meere almindelig. Nu bleve Kystlandene til Markedspladse for Menneskehandelen, og dennes Drivt en Næring, en Rigdomsbane for Kystnegrene. Disses Kiøbmænd reise hundrede eller halvandet hundrede Miile op i Landet, for at tilhandle sig de Negre, de siden med Gevindst kunne sælge til de europæiske Slavekiøbere.

De foreene sig i en Art af Caravaner, og medbringe der indefra deres Slagtoffere, Tredive eller Fyrretyve i hver Klynge, belæssede med Vand og Proviant til Reisen. Hver af dem faaer en Trægaffel om Halsen, stor og tung; dens Skaft hænger foran ned for hans Been, saa Slaven ikke kan gaae, saalænge den hænger der. Bag i Nakken er Gaffelen tilsluttet med en Jernlænke. Nu bindes Skaftet af den eenes Gaffel i Nakkelænken paa den Foregaaendes, og saaledes gaae de bundne frem i en Række. En af Førerne bærer den førstes Gaffelskaft. Naar man paa Vandringen skal hvile eller sove, binder man enhver Slaves Hænder fast ved Skaftet paa hans Gaffel, hvorved han ikke kan bruge dem til at forsøge engang paa at skaffe sig løs.

Det er klart, at Characterens almindelige Fordærvelse maa være bragt vidt, førend deslige Adfærd kan være bleven almindelig. Det er Afskummet af Nationen, der lader sig bruge til disse Afskyeligheder; men alt skrækkeligt, at der dog gives meere end enkelte af saadant Afskum. De Slaver, som man saaledes bringer, udgives for enten Misgiernings-slaver eller Krigsfanger; men der er ingen Tvivl om, at mange af dem ere røvede. — Europæerne røve endnu selv umiddelbar mange Slaver, ligesaafuldt som Alonzo Gonzales. Det er ikke sandt, som man har beskyldt Negrene for, at de sælge deres Børn, dem de tvertimod elske med en mageløs Æmhed. Men derimod røve og stæle Slavehandlerne Børn, hvilke de opføde, for, naar de opnaae den arbeidsføre Alder, at sælge dem.

¹ Jeg befandt mig eengang paa Angolakysten, fortæller Falconbridge, da der i faa Aar intet Slaveskib havde været paa Ambrisfloden, skiøndt der hvert Aar pleier komme adskillige. Den eeneste Følge af dette Brud i Handelen var, saavidt vi mærkede, at Fred og Forligelighed var fornyet mellem Indbyggerne, hvilke igien ophørde, saasart der kom Skibe, da de ikke kunde imodstaae Slavehandelens Tillokkelser længer. Ligesaalidt har jeg i Bonny mærket noget til de skrækelige Følger heraf, som man med Tilforladdenhed spaaede. Slavernes ringe Pris og Slavehandlerens Armod syntes at være den eeneste ubehagelige Virkning af, at Slaveskibene bleve ude; men fornyet Tillid, og afbrudt Menneskerøven mellem Indbyggerne, den gode.

I de ældre Tider straffede Negernationerne deres faa Forbrydere efter deres Forseelser. Nu straffes alle Forbrydelser med Slaverie. De Forbrydelser, man anseer for grovere, straffes ei blot med at Forbryderen, men at alt Mandkiønnet af hans Familie, ja den heele Familie, gøres til Slaver. Endog heele Byer blive stundom saaledes straffede for Enkeltes Brøde. Tænkemaadens Fordærvelse i Almindelighed har mangfoldiggjort de virkelige Forbrydelser. De Mægtiges Fordærvelse især har mangfoldiggjort det, der ansees, eller dog straffes som Forbrydelse, ja de Tilfælde, hvor blot Voldsomhed og Grumhed uden Paaskud gjør Slaver.

Slavehandelsskibene komme at afhente dem. Til Menneskelighedens Ære bør man dog vel troe, at kun Afskummet af de Landes Sømænd, som have med denne Handel at gjøre, vælge just denne Søhandelsgreen, eller og saadanne, for hvilke det ikke vil lykkes at finde Levebrød, uden netop paa denne Maade. Clarkson fortæller, hvorledes det gaaer til med Bemandingen af Slaveskibene. Man har ondt for dertil at faae Matroser; man passer den Tid, naar Grønlandsfarerne komme hjem, og en stor Mængde paa engang blive uden Tieneste. De, som have tilsat deres fortiente Hyre, altsaa overhovedet de Liderligste, maae gribe til ethvert Middel, for at vinde Ophold, og engagere sig da paa Slaveskibene; men det største Antal faaer man paa følgende Maade: Ølhuusværte, som gjøre Regning paa Vinding herved, aabne Huuse til Matrosers Antagelse. De lokke til sig de Ubesindigste og Liderligste, beværte dem, fornøie dem med Spil og Dands, og mage, at de en Tidlang aldrig ret blive ædrue. Nu indfinde Slavecaptainerne sig. Matroserne faae deres Regning; den overstiger hvad de kan betale, vel og hvad de skyldte; de faae Valget imellem at gaae i Fængsel eller til Guinea. Nu slutter man en Contract med disse Matroser, hvorved de underkaste sig alt hvad der ved en Parlamentsact er foreskrevet for Søefolk i Kongens Tieneste.

Ved at sætte Kongens istedenfor Kiøbmands Tieneste, skaffe de sig Ret til at behandle dem med fuld militair Dispotisme, og Magt til at paalægge dem de haardeste Straffe. Af den stipulerede Hyre forbinde de sig til at modtage Halvdeelen i vestindisk Courant, som er 25 Procent slettere end den engelske. — De forbinde sig fremdeles til, at, hvis de for nogen Ret skulle lægge Sag an i Anledning af Contracten eller noget, der maatte tildrage sig paa Reisen, inden 20 Dage efter Hiemkomsten, uden først at underkaste Captain eller Rheder Sagen til Paakiendelse, skal de bøde 50 Pund Sterl. En saadan Contract, fortæller Clarkson, maa de underskrive i det Øieblik der skal hidses Seil, i Hui og Hast, uden engang at see hvad de underskrive.

Cape Coast Castle, male slave dungeon. Foto: Peder Wiben